

[Jørgen Estrup]

gravelse. Det er ingen løsning for nogen af parterne.

På samme måde bør vi også sikre, at der så vidt muligt er ligestilling mellem den offentlige og den private sektor. Der er ingen grund til, at skatteyderne skal holde mere for, end en privat virksomhed skulle holde for.

Nogle af disse ting vil det være rimeligt at tage op under udvalgsarbejdet. Jeg kan sige på Det Radikale Venstres vegne, at vi støtter forslaget, sådan som vi også støttede dagsordenen den 12. april 1988, og at vi synes, at vi ligesom med det foregående forslag skal følge virkningerne i praksis meget nøje.

Lis Noer Holmberg (CD):

Danskerne er et tålmodigt folkefærd, og det blev faktisk bekræftet af den 80-årige historiker Palle Lauring i tv tirsdag aften, den 6. marts 1990. Han gik tilbage til 1600-tallet og fortalte om danskernes rolige sindelag, og han var også inde på den 9. april 1940, hvor vi stille og roligt opgav; det går jo nok alt sammen, lad os nu se osv.

Vi må i denne debat sige, at også på fagforeningsområdet har danskerne været meget medgørlige. Den kliché, vi meget ofte møder hos medlemmerne, er, at de alligevel ikke kan gøre noget, og når de endelig har fri, har de andet at tage sig til end at gå til generalforsamling i fagforeningen.

Det er pinedød ærgerligt, at man har sådan en holdning. Det har nemlig betydet, at de få fagligt aktive, som man kalder dem, helt naturligt har kunnet køre fagbevægelsen, og nu står vi med flere og flere fagforeningsmedlemmer, der føler sig misbrugt, og som derfor søger andre græsgange, andre foreninger, hvor der tales om faginteresser og ikke så meget om partipolitiske interesser.

Det er synd, at det er gået sådan, men det er ganske forståeligt. Så godt som alle lønmodtagere er organiseret, men bestemt ikke socialdemokrater; det kan vi lige så godt slå fast. Derfor er det klart, at der måtte komme en protest, for hvorfor i alverden skal man tvangsindlægges til at betale til et politisk parti, som man af en eller anden grund ikke har sympati for?

Frihedstrangen møder man overalt: i Østeuropa – det har været nævnt tidligere, og jeg vil også tage det med, jeg synes, det er værd at gentage – i Sovjet og i de baltiske lande. Hvorfor i

alverden skulle den fulde frihedstrang ikke også komme til udtryk hos os?

Her og nu taler vi om foreningsfrihed, og det gjorde man også den 26. februar 1988, og altså også tidligere har jeg forstået, uden at der i øvrigt skete noget, for der er stadig blokader og chikane mod anderledes tænkende, sidst i HT. Det er fantastisk, at fordi man ingen eksklusiv-aftaler har i det offentlige, lammes den kollektive trafik, blot tre stykker vil gå fra SiD.

Vi har også set det på sygehjælper- og hjemmehjælperområdet, og her har uskyldige plejekrævende været gidsler.

Det skaber simpelt hen mistillid til fagbevægelsen, og jeg vil igen sige – jeg tror nok, jeg har sagt det tidligere herfra – at LO's tidligere formand, Thomas Nielsen, ramte plet, da han udtalte, at fagbevægelsen havde sejret ad helvede til.

Hvad gør vi så? Vi laver endnu en lappeløsning, for det er ikke andet. Det offentlige må ikke fyre folk på grund af foreningsforhold. Det måtte man ikke i forvejen. Hvad er så forskellen? At man skal genansætte. Det vil efter min mening ikke forhindre, at der stadig sker arbejdsnedlæggelser.

En privat arbejdsgiver kan f.eks. komme i den situation, at 6 ud af 16 vil være medlem af Kristeligt Fagforbund, mens resten er i et af de gamle fagforbund. Så nedlægger de 10 arbejdet, og inden konflikten er slut, er firmaet gået nedenom og hjem. De firmaer, der overlever, skal så betale til de 6 udbydere, som man kan »give et par år«, og derefter skal de så ansætte andre personer i stedet for dem, som man måtte skille sig af med.

Johan Herman Wessel har ikke levet forgæves. Jeg tænker selvfølgelig på »Smeden og Bageren«; den kommer jo op en gang imellem. Her kan man så sige: Den arbejdsgiver græd så gudsjammerligt, da han gik konkurs.

Hvis den etablerede fagbevægelse ellers ville bære sig anstændigt ad, kan meget reddes og meget rettes op, og heldigvis øjner man, at fagbevægelsen er begyndt at se skriften på væggen og er klar over, at der skal sadles om.

CD kan støtte lovforslaget, men med visse ændringer.

Glønborg (KRF):

Det er alt for sjældent, at vi minder hinanden om alt det, vi har at glæde os over i Danmark.